

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 38/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2008 predbežne prerokoval (...) exekútora JUDr. Ing. K. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE 132/2007 z 30. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2008 telefaxom a 24. januára 2008 prostredníctvom Slovenskej pošty doručená sťažnosť (...) JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 CoE 132/2007 z 30. októbra 2007 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 30. októbra 2007“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 4. mája 2007 podal sťažovateľ Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) *„podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie, v ktorom si aj vyčíslil trovy exekúcie“* v sume 3 034 Sk. Okresný súd uznesením sp. zn. 34 Er 294/2002, Ex 382/02 zo 16. júla 2007 (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 16. júla 2007“) vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi (sťažovateľovi) trovy exekúcie v sume 2 320 Sk. Dňa 3. augusta 2007 sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie. Dňa 22. novembra 2007 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu z 30. októbra 2007, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu zo 16. júla 2007 vo výroku o trovách exekúcie a účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Sťažovateľ, odvolávajúc sa na čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, na zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška o odmenách a náhradách súdnych exekútorov“), vo svojej sťažnosti uvádza:

„Z citovaných ustanovení právnych predpisov a skutkových okolností (...) vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 CoE 132/2007 zo dňa 30. 10. 2007 došlo k porušeniu práva sťažovateľa

- na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy,

- na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru,

- práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR (...)“

Ďalej sťažovateľ uviedol: „Uznesenie Krajského súdu v Košiciach ako odvolacieho súdu potvrdilo rozhodnutie okresného súdu, ktorým tento nepriznal odmenu súdnemu exekútorovi v súlade s vyčíslením trov exekúcie.

Súd môže preskúmať vyčíslenie trov exekúcie a nepriznať exekútorovi trovy exekúcie účelne vynaložené.

V predmetnej veci však nie je spornou otázka, či úkony uvedené vo vyčíslení trov súdneho exekútora boli účelne vynaložené, ale v tom, či možno podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín, bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Sťažovateľ je toho názoru, že súd je orgánom, ktorý je oprávnený vykladať a aplikovať zákon, ale toto jeho právo podlieha určitým obmedzeniam, spočívajúcim v tom, že výklad a aplikácia zákonov musí byť v súlade s ich obsahom, zmyslom a cieľom. V predmetnej veci Krajský súd v Košiciach pokiaľ potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa, konal v rozpore s obsahom, zmyslom a účelom zákona č. 233/1995 Z. z., jeho ustanovenia § 196, Vyhlášky č. 288/1995 Z. z., jej ustanovenia § 14.“

Podľa sťažovateľa rovnaký názor, «teda, že sčítavanie časov jednotlivých úkonov pri priznávaní trov exekúcie exekútorovi je v rozpore s ustanoveniami Zákona č. 233/1995 Z. z. a Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. zaujal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 2 MCdo 16/2005.

Aj Krajský súd v Košiciach vo svojom uznesení sp. zn. 5 CoE 74/2006-41 zo dňa 30. 3. 2007, ktorým zmenil uznesenie prvostupňového súdu, práve na odvolanie exekútora, namietajúce okrem iného nesprávny postup súdu I. stupňa pri sčítavaní časov vynaložených potrebných na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uviedol:

„Z citovaného § 14 ods. 2 prvá veta vyhlášky možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť, že odmena patri exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu, že odmena sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu je v rozpore s týmto ustanovením.“

Rovnako Krajský súd v Košiciach v uznesení sp. zn. 2 CoE 113/2006 zo dňa

23. 3. 2007, ktorý v odôvodnení rovnako uviedol: „Odvolaací súd sa nestotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že súdny exekútor nemá nárok na náhradu základnej hodinovej sadzby za každý úkon exekučnej činnosti, ale za celkový čas účelne vynaložený na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uvedené v časovej špecifikácii. Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 veta prvá Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť, že odmena patri exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítame času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s týmto ustanovením.“»

Sťažovateľ ďalej uviedol: «Ako vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M-Cdo 16/2005 zo dňa 28. 4. 2006: „Podľa dovolacieho súdu, z ostatne citovanej právnej normy možno jej jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť iba to, že základná hodinová sadzba odmeny exekútora je 200 Sk za každú, hoci aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti. Táto odmena patri exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony; sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s citovanými právnymi normami.»

Podľa sťažovateľa je „Rozhodnutie odvolacieho súdu, teda Krajského súdu v Košiciach (...) zjavne arbitrárne, účinok jeho interpretácie a aplikácie právnych predpisov je nezlučiteľný so základnými právami zaručenými sťažovateľovi Ústavou SR“.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy sťažovateľ uviedol: „Ako vyplýva z citovaných ustanovení exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh na začatie exekúcie, je povinný exekúciu vykonať. Exekútor postupuje v exekúcii tak, aby vymáhaný nárok bol uspokojený. Exekútorovi patri za výkon exekučnej činnosti odmena (§ 196 Exekučného poriadku).

Je nesporné, že sťažovateľ, súdny exekútor, vykonával v exekučnom konaní od podania návrhu exekučnú činnosť. V priebehu exekúcie teda vznikli trovy exekúcie dvojakého druhu, a to odmena súdneho exekútora a hotové výdavky.

Odmena súdneho exekútora pozostáva z hodinovej odmeny za výkon exekučnej činnosti, ktorú exekútor vykonal a ktorá smerovala k vymoženiu pohľadávky oprávnenej. Všetky tieto úkony boli účelné a v prospech oprávnenej a sťažovateľ ich v návrhu na zastavenie exekúcie špecifikoval.“

Sťažovateľ považoval za potrebné upriamiť pozornosť na to, že „v predmetnej veci sa oprávnený v čase podania návrhu na začatie exekúcie, mohol rozhodnúť, či na nútený výkon vykonateľného rozhodnutia využije súdny výkon rozhodnutia alebo podá návrh na exekúciu. V prvom prípade by oprávnený znášal veľmi nízke náklady (súdny poplatok 2 %) ale musel by rátať s možnosťou veľmi nízkej efektívnosti takéhoto výkonu. Oprávnený sa rozhodol podať návrh na exekúciu, pričom mu mohlo a malo byť zrejmé, že vzhľadom na to, že činnosť exekútora je činnosťou za ktorú patrí odmena, je možný aj taký výsledok konania, že túto odmenu bude musieť zaplatiť on sám. Sťažovateľ nie je a ani nebol súčasťou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by mal znášať riziká z týchto vzťahov vznikajúce. Ak súd rozhodol inak to rozhodnutia je v rozpore so sťažovateľom uvádzaným práv“.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 dohovoru uznesením krajského súdu z 30. októbra 2007 s tým, aby bolo predmetné uznesenie zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sa krajskému súdu zabránilo pokračovať v porušovaní jeho práv. Napokon požadoval, aby krajský súd uhradil „sťažovateľovi všetky trovy konania“.

V petite sťažnosti je síce uvedené „podľa čl. 6 Dohovoru“, avšak z obsahu sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľ mal na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd vychádzajúc z materiálneho chápania ochrany ústavnosti túto formálnu chybu sťažovateľa pri svojom rozhodovaní zohľadnil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 30. októbra 2007, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu zo 16. júla 2007 vo výroku o náhrade trov exekúcie. Z predloženého rovnopisu uznesenia okresného súdu bolo zistené, že tento súd rozhodol o podaní sťažovateľa, ktorým požiadal o zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku tak, že exekúciu zastavil a súčasne oprávneného zaviazal nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 2 320 Sk, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. K porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd mu ako súdnemu exekútorovi v dôsledku nesprávnej aplikácie § 14 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov nepriznal trovy exekúcie v rozsahu, v akom si ich v uvedenom konaní uplatnil.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že pri priznaní nároku na náhradu trov exekúcie vychádzal z § 203 Exekučného poriadku, podľa ktorého, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Pri vyčíslení trov exekúcie krajský súd vychádzal z § 14 až 16 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. K argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa nesprávneho vyčíslenia trov exekúcie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd uviedol:

„Ust. § 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhl. stanovuje zásadu určenia odmeny súdneho exekútora podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu tak, ako na to správne poukázal aj súd prvého stupňa. Rozhodujúcim kritériom pre priznanie odmeny súdneho exekútora v súvislosti so zastavením exekúcie bolo teda určenie počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu tak, ako to správne zistil súd prvého stupňa a správne určil celkový čas potrebný na vykonanie exekúcie, z ktorého potom následne určil odmenu podľa základnej hodinovej sadzby. Správny bol postup aj pri vyčíslení paušálne odmeňovaných úkonov, ako aj náhrady hotových výdavkov, ktoré položky však neboli sporné a správny bol aj postup, keď súd priznal súdnemu exekútorovi daň z pridanej hodnoty iba z odmeny v zmysle ust. § 196 Exekučného poriadku, z ktorého jednoznačne vyplývajú, že o daň z pridanej hodnoty sa zvyšuje iba odmena súdneho exekútora.

Z vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky súdneho exekútora nedôvodné a odvolací súd uznesenie v napadnutom výroku ako vecne správne podľa ust. § 219 O. s. p. potvrdil a v plnom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdom prvého stupňa a na toto odôvodnenie odkazuje.“

Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia zo 16. júla 2007, na ktoré odkázal a s ktorým sa plne stotožnil aj krajský súd v rámci svojho rozhodnutia, podrobne a konkrétnym spôsobom špecifikoval, ktorú časť úkonov vykonaných sťažovateľom považoval za účelnú, ako aj dôvody, prečo mu nebolo možné priznať trovy exekúcie v celom ním uplatnenom rozsahu, keď uviedol: „súd zaviazal oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, t. j. 6 x 200,- Sk za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu (§ 14 ods. 2) cit. vyhlášky, t. j. 1200,- Sk, 5 x 100,- Sk za paušálne odmeňované úkony exekučnej činnosti podľa ust. § 15 ods. 1 písm. a), i), j) cit. vyhlášky, náhradu hotových výdavkov v sume 297,- Sk a DPH 19 % z priznanej odmeny exekútora vo výške 323,- Sk. Súd priznal súdnemu exekútorovi odmenu vo výške 1700,- Sk za počet hodín vynaložených na exekúciu (5 hod.), nakoľko súd má za to, že zákonodarcom v § 14 ods. 1 písm. a) určený počet hodín účelne vynaložených na exekúciu znamená násobok v celku dokončených šesťdesiat minútových intervalov vynaložených na exekúciu súdnym exekútorom, zároveň každý po nich nasledujúci posledný a exekútorom nedokončený takýto minútový interval.“

Ústavný súd zdôrazňuje, že do pôsobnosti všeobecného súdu z dôvodov tvrdených sťažovateľom by mohol zasiahnuť len vtedy, ak by jeho rozhodovanie (a jemu predchádzajúci postup) bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by malo za následok porušenie označených základných práv sťažovateľa, ktoré nebolo napravené ani v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02).

Ústavný súd je toho názoru, že interpretácia a aplikácia § 203 Exekučného poriadku v spojení s § 14 vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, ktorou súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci dospeli k záveru, že za počet hodín účelne

vynaložených na exekúciu možno považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch, nie je v rozpore s účelom a cieľom uvedených ustanovení, ktoré vo svojom texte nesporne obsahujú zákonnú možnosť nepriznať náhradu trov zastavenej exekúcie v celom rozsahu uplatnenom súdnym exekútorom, ktoré pri výkone exekúcie do jej zastavenia vynaložil.

Ústavný súd konštatuje, že samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie v plnom rozsahu, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. novembra 1983, séria A, č. 70), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (citované v prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (IV. ÚS 27/08).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa odlišnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ohľadom spôsobu vyčíslenia trov exekúcie, ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01).

Vzhľadom na uvedené (namietané) porušenie základných práv sťažovateľa ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06, I. ÚS 371/06).

Namietané porušenie práv sťažovateľa uznesením krajského súdu z 30. októbra 2007 ústavný súd nezistil. Toto uznesenie krajského súdu je riadne a náležité odôvodnené. Ústavný súd nezistil skutočnosti, z ktorých by mohol vyvodit' závery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, resp. neudržateľné, a ktoré by súčasne mali za následok porušenie označených práv sťažovateľa. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s uznesením krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V závere ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy odkazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy zahŕňa požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy ustanovených priamo v čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), a taktiež zahŕňa požiadavku spravodlivosti súdneho konania [čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. napr. I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05)].

Ústavný súd konštatuje, že ak postupom a rozhodnutím krajského súdu v označenom konaní nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom už neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy. Preto aj túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2008